

Oriol Cardona grava el seu nom i el de Banyoles en or

El banyolí aconseguix una fita que recordarà tota la vida a Milà-Cortina en la modalitat d'esquí de muntanya-esprint

El del banyolí és el segon or espanyol en la història dels Jocs Olímpics d'Hivern. L'anterior datava del mític Paquito Fernández Ochoa a Sapporo 1972. «Ja era hora», apuntava, abans d'obrir el seu cor i recordar a qui li dedicava. «Li dedico al meu avi, que va morir fa anys. Penso molt en ell i també en tothom que m'ha acompanyat durant el camí. No soc res sense ells. Els estic molt agraït». Un camí que no s'entendria sense Banyoles, que va vibrar de valent amb l'or d'un dels seus fills predilectes. A les instal·lacions del CN Banyoles van reunir-se una cinquantena llarga de familiars, amics, socis del club, esportistes, entre ells l'atleta Esther Guerrero, i públic en general per donar suport i celebrar un èxit que, tot i tenir nom i cognoms, és col·lectiu. «M'han arribat els ànims de la gent que m'ha seguit des de casa», assegurava el guanyador, que va estar acompanyat dels pares, la Dolors i en Joan, i en Nil, el seu germà. I com xalaven, a casa. «Sóc la tieta de l'Oriol», presumia la Roser Coll, com si fos un títol nobiliari. «Això és una alegria immensa, és impressionant... Desconec com expressar-ho», deia, un cop el seu nebot ja s'havia fet amb la medalla. «S'ha esforçat molt per aconseguir-ho. Ja des de petit. Segur que tothom s'ho mereix, però ell s'ho mereix molt». La Roser duia la copa de cava amb la qual va obsequiar el restaurant Vora Estany a tots els presents. Més d'un -i de dos- va repetir. «Li faré un petó ben gros, quan el vegi. Tot ha sortit rodó: té medalla, no s'ha fet mal... no puc demanar res més. Per més que ens ho haguéssim imaginat, el fet que hagi passat no té res a veure. És un somni que l'Oriol ha complert, i tots sabem que quan els somnis es compleixen hi ha plenitud. I ja ho va dir, això no s'acaba aquí, encara hi ha camí», continuava la tieta. Entre la família assistent hi havia en Lluç i en Jan Coll, cosins de l'Oriol. «Ens hem reservat el dia, que és únic. Vam intentar estar a Bormio, però no va poder ser i estem aquí, donant suport des de Banyoles. Tots els que hem vingut o som família, o amics, o gent del CN Banyoles. Al final, ens coneixem entre tots», afirmava en Lluç. A Cardona, que realment va arrasar durant la prova, no li va pesar el fet de ser assenyalat clarament com el principal favorit en les hores prèvies. «Les expectatives s'havien creat especialment pel documental de TV3 i les publicacions a Instagram. Però l'Oriol no ha aparegut avui, fa molts anys que està competint. El que passa és que ara, afortunadament, l'esquí de muntanya és olímpic, però el meu cosí és campió del món. Estem contents que la gent sàpiga qui és l'Oriol Cardona Coll i que a més és de Banyoles», explicava en Jan. «Mira, no va venir al dinar de Sant Esteve. I per no venir al dinar de Sant Esteve vol dir que és una cosa seriosa...», revelaven. «Per compensar, ja li vam dir que ha de convidar a un dinar, com a mínim». L'esforç de perdre's una jornada familiar va valer la pena. Pel CN Banyoles també hi havia, incapaç de regatejar els nombrosos mitjans de comunicació que van cobrir l'acte, el millor amic de l'Oriol Cardona, el banyolí Pau Congost. «És un èxit, que ho gaudeixin. S'ha generat molta pressió, però crec que no n'hi ha cap. El fet d'estar allà ja és prou rellevant. Ell és pioner, i continua les petjades d'en Kilian Jornet. Viure-ho de tan a prop, és molt guai». Congost va conèixer Cardona al club, «entrenant a atletisme. No et sabia dir l'edat exacta que teníem, però érem molt petits. Ara ben bé que no el veiem des de l'estiu», confessava, i afegia: «Sí que de tant en tant ve per aquí, passa, el veiem al gimnàs o corrent. Ha fet un gran canvi, des que ho van anomenar disciplina olímpica». Ja abans que comencessin les sèries de les semifinals, amunt i avall de la sala, parlant ara amb un i ara amb l'altre, la figura de la banyolina Esther Guerrero no deixava indiferent. «És un dia molt especial, sobretot per ell i la família. Aquest és el dia en què ha somiat durant tant de temps. Nosaltres, a Banyoles, estem súper agraïts pel que ens està oferint i ens oferirà», valorava, amb una alegria contagiosa. «Segur que s'ho ha passat pipa. La meva experiència em diu que el que més recordo de cada Jocs Olímpics és el camí que et porta fins allà. Ara és la culminació d'un camí molt llarg, el cúmul de vivències, de molta feina, sacrifici i il·lusió. I no només d'ell, sinó de tots aquells que l'envolten. Només el simple fet de veure'l aquí amb la possibilitat de lluitar per tot, és el millor que li pot passar», descrivia l'atleta, una persona que ha deixat marca i que ha contribuït decisivament a posar Banyoles al mapa en

jornades de gran ressò en l'àmbit català, estatal, europeu i mundial. Com Cardona, que la va fer grossa, mentre els seus veïns cridaven quan apareixia en pantalla, es posaven dempeus, picaven de mans, corejaven el seu nom i, per què no dir-ho, es mossegaven les ungles. El desig, però, va vèncer els possibles neguits. «Banyoles té molt més potencial del qual la gent es pensa, això segur», resumia Guerrero. La jornada organitzada al Vora Estany va anar sobre rodes. «Fa 25 anys que donem suport al CN Banyoles, als seus socis i a tots els esportistes, sense distinció. Tots comencen i acaben aquí i nosaltres, encantats de rebre'ls», comentava l'Anna Gallardo, cap de màrqueting i de comunicació del grup Tastum. «Se'ns va demanar si podíem retransmetre la prova i, per descomptat, per això hi som!!», manifestava, orgullosa. «Cada cap de setmana passen coses: o tenim una Marató, una mitja, una prova de ciclisme...». Cardona, que serà homenatjat quan torni a Banyoles, també haurà de passar pel CN Banyoles, per si li cau qualsevol sorpresa. «Alguna cosa li tenim preparada, sí. Però no es pot dir, no es pot dir», advertia, entre rialles. I deixava clara una reflexió: «Ser-hi ja és guanyar, per l'Oriol». Té tota la raó. La parella d'Oriol Cardona als relleus mixtes, la granadina Ana Alonso, que va ser brutalment atropellada el mes de setembre passat, va aconseguir la medalla de bronze en una final duríssima que també es va poder seguir des del Pla de l'Estany. Alonso, com no podia ser de cap altra manera, va ser ovacionada pels familiars i amics d'Oriol Cardona. «La gent em mirava com si estigués boja, no pensaven que arribaria als Jocs i ja tinc la primera medalla. Estic molt emocionada i no sé ni què dir», opinava la protagonista, que rememorava com ha passat els últims mesos. «Ha estat molt dur, de veritat. Però la meva gent ha cregut en mi. La meva família, els meus fisioterapeutes, els meus companys... He sentit la seva força i, malgrat el que he viscut, em sento molt afortunada». Alonso va prometre que el genoll «m'aguantarà com una campiona per a competir demà amb l'Oriol. Estic en un núvol, però cal baixar a terra que queda feina per fer». L'or va ser per a Marianne Fatton i la plata per a Emily Harrop. Banyoles va viure una diada inoblidable al centre d'atenció de l'esport olímpic. Va ser un dia preciós per a l'esquiador Oriol Cardona i tot el municipi banyolí.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/02/20/oriol-cardona-grava-seu-nom-127043206.html>